

Arrest

nr. 172 427 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Kroatische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 september 1985.

Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (V.R. [...] ,Attaché) wordt aan

de persoon die verklaart zich A.. E. [...] te noemen, geboren te Pakarac op 12.09.1985 en welke verklaart van Servische nationaliteit te zijn,
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

x 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal PV nr. (...) van de politie van Antwerpen. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16/11/2012

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is gekend voor gewone diefstal, bezit van drugs, bedreiging zonder bevel of voorwaarde, verval recht sturen, enz..

** Betrokkene werd direct gerepatrieerd naar München op 06/06/2006*

** Betrokkene heeft twee asielaanvraag gedaan op 13/01/2006 en 12/12/2008. Er werd hem een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17/01/2011*

Een aanvraag tot verblijf van 30.11.2011 op basis van artikel 9ter werd onontvankelijk verklaard op 29.10.2012, begeleid van een bevel het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan enig gevolg heeft gegeven, evenmin als aan het bevel met inreisverbod van 16.11.2012.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ter terechtzitting wijst de waarnemend voorzitter de verwerende partij op het gegeven dat de bestreden beslissing in haar aanhef stelt “*bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)*”, doch dat in de motieven van de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van de grond en de duur van het inreisverbod. Bijgevolg vraagt de waarnemend voorzitter aan de verwerende partij of de bestreden bijlage 13septies effectief een inreisverbod bevat. De verwerende partij stelt zich hiervoor naar de wijsheid te gedragen.

2.2. Gelet op het vage antwoord van de verwerende partij ter terechtzitting, het ontbreken van de grondslag en motivering omtrent de duur van een inreisverbod dient *in casu* te worden vastgesteld dat de bijlage 13septies slechts een “*bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering*”, betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij voert de volgende exceptie aan:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing dd. 13.05.2013 waarbij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd gegeven. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op 14.05.2013.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

(...)”

3.2. Artikel 39/57, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing:

“§ 1

De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een welbepaalde vrijheidsberovende maatregel, met name *“een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”*. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die bij de kennisgeving van een beslissing nog niet is vastgehouden doch pas van zijn vrijheid wordt beroofd bij de kennisgeving van die beslissing zelf, zoals *in casu* het geval is (RvS 17 maart 2015, nr. 230.528). Bijgevolg dient de exceptie van de verwerende partij verworpen te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar eerste twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3, eerste lid, 9°, van de Vreemdelingenwet.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke 9 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 09 juli 1991 waarin vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijri1 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

a. In de bestreden beslissing staat vermeld dat er risico is op onderduiken en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering.

Verzoeker heeft nooit de schijn gegeven om onder te duiken.

2. Hij verblijft hier met zijn familie en is steeds bereikbaar gebleven voor welke diensten dan ook.

Dit element wordt niet gestaafd met enig concreet gegeven. Integendeel zelfs, hij heeft zich aangemeld bij de Belgische autoriteiten.

Hij heeft aangifte gedaan van de geboorte van zijn twee kinderen, doch hem werd toen gezegd dat zij eerst op naam van zijn vriendin dienden te komen en dat hij achteraf voor erkenning kan zorgen.

Hij zou dit nog moeten doen.

Wat wel zo is, is het feit dat de kinderen bij de diensten van Kind en Gezin zijn aangegeven onder de naam A. [...].

Van onderduiken is dan ook geen enkele sprake.

Dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering is al even normaal.

Verzoeker heeft zijn land verlaten zo'n 22 jaar geleden toen hij amper 3 jaar was.

Hij is totaal vervreemd van dit land en het is dan ook niet zomaar normaal dat hij terugkeert naar een land dat eigenlijk nooit zijn vaderland is geweest en met welk land hij ook geen enkele binding meer heeft.

Ook hieraan gaat verweerder voorbij.

b. In het bevel wordt gewag gemaakt dat verzoeker overeenkomstig art. 508/1 e.v.

van het Gerechtelijk wetboek beroep kan doen op het bureau voor juridische bijstand en de gegevens hiervan worden vermeld in een bijlage.

Verzoeker is afkomstig van Gent zodat het BJB van Gent dient aangesproken.

In de bijlage van de beslissing wordt als adres van het BJB Gent Koophandelsplein 23 te 9000 Gent vermeld.

Op dit adres is al jaren geen Bureau voor Juridische Bijstand gevestigd zodat ook dit niet getuigd van een behoorlijk bestuur.

[...]

Dit artikel handelt over de teruggrijping bij een grenscontrole.

In casu is hiervan geen sprake.

Het is dan ook duidelijk dat dit art. nopens het inreisverbod geen toepassing kan vinden.

Dit lijkt eerder op willekeur dan wel een stijlfomule.

De motivering is dan ook niet afdoende.”

4.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde middelen voert de verwerende partij geen verweer.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, artikel 27 en artikel 74/14, § 3, 1°, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij een gevaar is voor de openbare orde, daar zij op heterdaad betrapt werd op een winkeldiefstal en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Voorts wordt erop gewezen dat de verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Voorts wordt erop gewezen dat er een risico op onderduiken bestaat daar de verzoekende partij geen officiële verblijfplaats in België heeft. Ook de motieven die betrekking hebben op de terugleiding worden uitdrukkelijk weergegeven in de bestreden beslissing. Met verwijzing naar artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat: “*Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*”

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is gekend voor gewone diefstal, bezit van drugs, bedreiging zonder bevel of voorwaarde, verval recht sturen, enz..

* *Betrokkene werd direct gerepatrieerd naar München op 06/06/2006*

* *Betrokkene heeft twee asielaanvraag gedaan op 13/01/2006 en 12/12/2008. Er werd hem een beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17/01/2011*

Een aanvraag tot verblijf van 30.11.2011 op basis van artikel 9ter werd onontvankelijk verklaard op 29.10.2012, begeleid van een bevel het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan enig gevolg heeft gegeven, evenmin als aan het bevel met inreisverbod van 16.11.2012.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn

beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij betwist dat er een risico op onderduiken bestaat, daar zij bij familie logeert en steeds bereikbaar is gebleven voor de diensten, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij met deze blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs is, niet aantoonst dat zij over een officieel adres in België beschikt.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten daar zij haar land van herkomst 22 jaar geleden verlaten heeft en het niet kent. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing reeds meerdere malen het voorwerp geweest is van zowel een bevel om het grondgebied te verlaten als van een inreisverbod, met name de beslissingen van 17 januari 2011, 29 oktober 2012 en 16 november 2012. De verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkel van voorafgaande bevelen of het inreisverbod in rechte aangevochten. Voormelde beslissingen zijn bijgevolg definitief geworden. Ook heeft de verzoekende partij nooit om een verlenging van de termijnen om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 74/14, §1, van de Vreemdelingenwet, gevraagd. Ook heeft de verzoekende partij nooit de opheffing of opschorting van het inreisverbod op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet gevraagd. De verzoekende partij kan in huidig verzoekschrift bijgevolg zonder begin van bewijs bij te brengen, stellen dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst.

Daarenboven steunt de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten niet louter op het gegeven dat er een risico op onderduiken bestaat of op het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt ook duidelijk aangegeven dat de verzoekende partij een risico voor de openbare orde vormt en dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op winkeldiefstal. Voormeld motief van de bestreden beslissing wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij stelt dat in de akte van kennisgeving een foutief adres van het BJB te Gent opgegeven wordt, wijst de Raad erop dat, in zoverre er een foutief adres opgegeven werd, dit niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. Een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft immers geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. De kritiek van de verzoekende partij op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Samen met de verzoekende partij dient de Raad vast te stellen dat in de bestreden beslissing eveneens verwezen wordt naar artikel 3, eerste lid, 9°, van de Vreemdelingenwet dat *in casu* de bestreden beslissing niet kan schragen, daar voormeld artikel betrekking heeft op de omstandigheden waaronder een persoon door de overheden belast met de grenscontrole kan teruggedreven worden, terwijl de beslissing die heden voorligt een bevel om het grondgebied te verlaten is en de verzoekende partij zich niet aan de grens bevindt. Voormelde foutieve grondslag kan op zich niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar de bestreden beslissing eveneens melding maakt van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12°, van de Vreemdelingenwet. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze artikelen de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

4.2.1. De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Eénieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.

Dat de bestreden beslissing dan ook een manifeste inbreuk uitmaakt op dit recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering.

Dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen deze beslissing.

Dat trouwens de vriendin van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft en derhalve onderworpen is aan de wetten van het Belgisch volk.

Dat ook de kinderen de Belgische nationaliteit hebben.

Dat de vriendin en de kinderen recht hebben om samen met haar vriend en hun vader op te groeien en een gezin te vormen.

Dat dit door de beslissing van verweerder dit niet mogelijk is.”

4.2.2. Met betrekking tot het aangevoerde middel voert de verwerende partij geen verweer.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij samenleeft met een vrouw die over de Belgische nationaliteit beschikt en dat ze samen twee kinderen hebben, die de verzoekende partij erkend heeft. De verzoekende partij voegt aan haar verzoekschrift de geboorteakten van de kinderen toe. In voormelde documenten wordt de verzoekende partij niet als vader van de kinderen vermeld. Enkel de afstammingsband ten aanzien van de moeder wordt vermeld op de geboorteakten van de kinderen van 8 april 2013. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 juni 2013 de kinderen die op 21 maart 2013 erkend heeft. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de kinderen na de geboorte, na het nemen van de bestreden beslissing en na de kennisgeving van de bestreden beslissing op 14 mei 2013, erkend heeft. Tijdens haar gehoor op 13 mei 2013 heeft de verzoekende partij wel vermeld dat hij vader van twee kinderen zou zijn, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij hier geen verdere informatie over kon vinden. Ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij zelf voor het nemen van de bestreden beslissing documenten aangereikt heeft die aantoonde dat zij de vader van twee kinderen is of dat zij een gezin met voormelde kinderen vormde. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten dat ze hierover in de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd. Waar de verzoekende partij voorts aanvoert een gezinscel te vormen met de moeder van de kinderen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing hiervan ook geen begin van bewijs bijgebracht heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met de stukken die zij aanbrengt in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven aan te tonen waarmee rekening moest worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Het onderdeel van het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS